

Zondag 13 Nov. 1988

3161 BC RHOON.

ORANJE NASSAULAAN 38

Just Barth.

Mog in Rotterdam

Beste Just,

Hoeveel golfballen had ik niet kunnen slaan in de tijd dat ik in dit schrijf? Alleen al ballen, die je wegslaat in je eigen voorbij schietend heden naar het verleden: Hoofde niet oplichten, een goede stand van de voeten, linker arm gestrekt hand aan, schouder tussen je hoofd en voeten draaien, de swing aan het einde breken en dan pas je hoofd opkijken. Wat is de zin van deze tot in de perfectie uitgevoerde beweging: in de eindeloze herhaling? Mijn antwoord: Vrienden maken in een "socially accepted" tijdsverdrif waarvoor weer andere criteria gelden dan de welke applied doen in het arbeidzame leven. Indachtig aan heer Dabill: wie schrijft die blijft of beter gezegd, heeft een kans om te blijven, omdat schrijven een minder wettelijke handeling is dan de swing met een golfclub. Hoe zo'n beweging ook geperceerd wordt, omdat de bal midden op de fairway terecht is gekomen, de herinnering aan het sublime ervan wordt weer snel verdronken door de volgende bewegingen en zal door de relatieve beperktheid van het arsenaal van bewegingen geen zelfstandig leven als herinnering gaan leiden. Met een brief is het anders gesteld. Brieven bevatten bevroren gedachten. De brief is een communicatie middel. Afhankelijk van 1) aan wie je schrijft, 2) onder welke omstandigheden je schrijft, 3) het intellectuele niveau van de steller- en ontvanger van de brief, kunnen brieven grote waarde vormen voor al degenen die kennis van de inhoud van de brief opmaken.

Denk maar eens aan de brieven van Van Gogh, van
Erasmus, van Paulus, Johannes, Bella van Nijlen etc.
Wie schrijft die blijft, Naast brieven zijn er dagboeken
(Anne Frank) en verslappending (Socrates, leven beschreven door
Plato) Dit allemaal om je te bedanken voor het
boek over heer Dutilleul als vertekener als inleiding.
Vooral zijn brieven aan zijn vader en zijn dagboek bij
behandelen zo goed en zo kwaad als dat ging en zijn
pensies verhaal geschreven allemaal tijdens zijn 7
11 maanden cellulaire etnische opsluiting is een
wonderschoon verhaal, welk appelleert aan de verheer-
heid van gevoelens in ons en doet ons nederigheid
gevoelen zoals bij het aanhoren van een kerstverhaal.
Jesus, Socrates en heer Dutilleul waren leerlingen die
door een antisporende staats apparaat vermoord wer-
den, omdat hun weten de norm stelden welke
in conflict kwam met de feestijde orde.
Zaterdag 12 november zag ik een opvoering van Hamlet
in het Appeltheater in Schiedamschen. In een recensie
ik me dat de jeugd een instinctief, absoluut, scherp
onderscheidingsvermogen heeft antient goed en kwaad.
Niet gehinderd door levenservaring noch door bezit
wordt het rechtvaardigheidsgevoel verabsoluteerd tot
een "alles of niets" situatie, waar de anderen eerder
gevoeld zijn tot een afwijking van voordelen en na-
delen, waarbij onvolkomenheden geaccepteerd worden
met het oogmerk om resterende waarden van belang
te behouden.
Hamlet keerde zich tegen de feestijde orde, zoals
ook de Palestijnse jeugd tegenwoordig. De Tsjechooslowaakse
opstand tegen de Russen is mede ontstond door de
studenten. Studenten "rellen" tegen de Algerië- en
Vietnam politiek in respectievelijk Parijs en Berlijn.
De leden van de groep Kees waren ook jong.
Verhalen over oorlogshandelingen worden stevast tot

Spannende jampens boeken. De „Old Shatterhand“ en Winnetou periode heb ik reeds achter mij gelaten. De beschrijvende oorlogshandelingen is niet het belangrijkste van het boek maar het monumentale ervan is het ontroerend document over de „verdichting“ van een leven van een jongeman wachtend op zijn onafwendbaar, voorzienbaar nederlijg komende dood. Extra schrijvend is dat het hoofst recht het hoofst onrecht is, omdat de Duitse bevoegdheid om kennis in Nederland te vellen in Nederlandse open en pond wettelijke beschiedde.

In Amerika leefde Carl Chessman voor een groot aantal jaren (meer dan 10 jaar) in „Death Row“. De man is in de jevanjens jaar studeeren en is een groot rechtsgeleerde geworden. Mijn vraag, die niemand kan beantwoorden: Was de man, die geëxecuteerd werd nog dezelfde, die de misdaad begaan had? Dit Carl Chessman verhaal vond ook bij Kees Dutilh plaats. Niet dat hij spijt zou hebben over zijn daden, dat zeer zeker niet. Maar de Duitsers hadden zich kunnen bedenken, dat ze iemand anders executeerden dan die ze arresteerden. Entouwen de Amerikanen ook. Vele mensen worden pleefronteerd met een voorzienbaar einde, indachtig aan alle terminale patiënten. Maar de situatie van Kees was, dat hij nog jong en gezond was en er ook nog een sprankje hoop bestond; een troosten. Kees Dutilh wist dat hij daar niet op mocht rekenen en heeft zich voorbereid op het nederende einde met een peestelijke instelling, die je ontzag inboezemt.

In deze gewaakte omstandigheid schreef hij over de wettelijke onderwerpen van ons mens zijn, wat hem

Tot de Socrates van de twintigste eeuw maakte..
Just, het boek „Wachter op Morfa“ is één van de
belangrijkste boeken van mijn boeken bezit.

Het betekent best wel veel, dat je dat zander
aan mij gaf. Nogmaals mijn dank.

In de pleet van het boek schrijf^{ik} tot slot
van deze brief het gedicht van Moroman (1899-1940)
Lex Barbarorum over.

je praetend in het fa je
faet in je nieuwe bestaan.

Lex barbarorum

geef mij een mes
ik wil, deze zwarte rieke plek
uit mijn lichaam wegsnijden

Ik heb mij langzaam recht overeind gezet.
ik heb gehoord, dat ik heb gezegd
in een huiverend, donker beven:
ik erken maar één wet:
leven.

Allen, die wekwijnen aan verdriet,
verraden het en dat wil ik niet